

„KANSALLISESTA KULTTUURI“-AUTONOMIASTA

Niin sanotun „kansallisen kulttuuri“-autonomian suunnitelman eli ohjelman (toisin sanoen: „kansallisen kehityksen vapauden takaavien laitosten luomisen”) olemuksena on *koulutoimen jakaminen kansallisuuksittain*.

Tätä olemusta on tähdennettävä sitä enemmän, mitä tiheämmin kaikenlaiset avoimet ja naamioidut nationalistit (heidän joukossaan bundilaiset) yrittävät hämätä sitä.

Jokainen kansakunta, riippumatta siitä, missä kukin siihen kuuluva yksilö asuu (asuma-alueesta riippumatta: tästä „eksterritoriaalisen”, asuma-alueesta riippumattoman autonomian nimityskin), muodostaa yhtenäisen valtiollisesti tunnustetun liiton, jonka hoidettaviksi kuuluvat kansalliset kulttuuriasiat. Tärkein näistä asioista on koulutoimi. Kansakunnan kokoomuksen määrittelemisen sitä tietä, että jokainen kansalainen, hänen asuinpaikastaan riippumatta, kirjoittautuu vapaasti mihin kansallisuusliittoon tahansa, turvaa koulutoimen ehdottoman tarkan ja ehdottoman johdonmukaisen kansallisuuksittain jakamisen.

Herää kysymys, onko tällainen jako sallittavaa yleensä demokratismiin ja erikoisesti proletarisen luokkataistelun etujen kannalta katsottuna?

Kun käsitetään selvästi „kansallisen kulttuuriautonomian” ohjelman olemus, niin se riittää jo, jotta tähän kysymykseen voidaan vastata epäröimättä, että se on ehdottomasti sallimatonta.

Niin kauan kuin eri kansallisuudet elävät samassa valtiossa, ne ovat sidotut toisiinsa miljoonilla ja miljardeilla taloudellisilla, oikeudellisilla ja elämäntapojen siteillä.

Kuinka koulutoimi voidaan repäistä irti näistä yhteyksistä? Voidaanko se „ottaa pois valtion hoidosta”, niinkuin kuuluu bundilaisten määritelmä, joka on järjettömyyttä korostavan selkeäpiirteisyytensä puolesta suorastaan klassillinen? Kun talouselämä sitoo yhteen samassa valtiossa asuvia kansallisuuksia, niin yritys jakaa ne kerta kaikkiaan ja ainiaaksi „kulttuuri”-asiain ja varsinkin koulutoimen alalla on typerä ja taantumuksellinen yritys. Täytyy päinvastoin pyrkiä *yhdistämään* kansallisuudet koulutoimen alalla, jotta koulussa valmisteltaisiin sitä, mitä toteutetaan elämässä. Tätä nykyä me havaitsemme, että kansallisuuksien keskuudessa vallitsee eriarvoisuus ja että niiden kehitystaso on erilainen; tällaisissa oloissa koulutoimen jakaminen kansallisuuksittain tulee *tosiasiallisesti* väistämättä *huonontamaan* jälkeensä jääneiden kansallisuuksien asemaa. Amerikan etelävaltioissa, entisissä orjavaltioissa, neekerien lapset yhä vieläkin erotetaan erikoisiin kouluihin, samaan aikaan kun pohjoisvaltioissa valkoihoiset ja neekerit opiskelevat yhdessä. Venäjällä laadittiin äskettäin suunnitelma „juutalaisten kouluopetuksen kansallistamisesta”, s.o. juutalaisten lasten erottamisesta muiden kansallisuuksien lapsista erikoisiin kouluihin. On tarpeetonta lisätä, että tämä luonnos syntyi kaikkein taantumuksellisimmissa, purishkevitshilaisissa piireissä.

Ei voida olla demokraatteja, jos puolustetaan koulutoimen jakamista kansallisuuksittain. Huomatkaa: toistaiseksi me pohdimme asiaa yleisdemokraattiselta, s.o. porvarillis-demokraattiselta kannalta.

Kun koulutoimen kansallisuuksittain jakamista katsotaan proletaarisen luokkataistelun kannalta, niin sitä vastaan tulee esiintyä vielä paljon jyrkemmin. Kukapa ei tietäisi, että kyseellisen valtion kaikkien kansallisuuksien kapitalistit liittyvät mitä kiinteimmin ja erottamattomasti yhteen osakeyhtiöissä, kartelleissa ja trusteissa, teollisuudenharjoittajain liitoissa j.n.e. työläisiä *vastaan*, olkoot nämä mitä kansallisuutta tahansa? Kukapa ei tietäisi, että *jokikisessä* kapitalistisessa liikeyrityksessä — valtavan suurista tehtaista ja kaivoksista alkaen, edelleen kauppaliikkeissä ja aina kapitalistisiin maanomistajain talouksiin asti — me näemme *aina*, ilman mitään poikkeusta, työläisjoukon olevan kansallisesti paljon kirjavampaa kuin rauhallisissa, uneliaissa korpikylissä?

Kaupunkilaistyöläinen, joka parhaiten tuntee kehittyneen kapitalismin ja on syvimmin omaksunut koko elämänsä pohjalla, ehkenpä imenyt itseensä jo äidin maidossa luokkataistelun psykologian,— tällainen työläinen tulee väkisin-kin ja kiertämättömästi ajatelleeksi, ettei koulutoimen jakaminen kansallisuuksittain ole ainoastaan *vahingollinen* hanke, vaan jopa suorastaan veijarimainen, *kapitalistien alkuunpanema* puijaushanke. Työläiset *voidaan* hajottaa, erottaa toisistaan ja heikentää heitä saarnaamalla tällaista aatetta ja sitäkin enemmän jakamalla kansakoulut kansallisuuksittain, silloin kun mikään „kansallinen kulttuuri-autonomia” ei voi missään *tapauksessa* uhata millään hajotamisella eikä millään heikentämisellä kapitalisteja, joiden lapsille on erinomaisesti turvattu rikkaat yksityiskoulut ja erikoisesti palkatut opettajat.

Todellisuudessa „kansallinen kulttuuriautonomia”, s.o. koulutoimen ehdottoman tarkka ja johdonmukainen jakaminen kansallisuuksittain, ei ole kapitalistien keksimä (*toistaiseksi* he käyttävät karkeampia menetelmiä erottaakseen työläiset toisistaan), vaan se on Itävallan opportunistisen, poroporvarillisen sivistyneistön keksimä. Yhdessäkään kansalliselta kokoomukseltaan kirjavassa länsieurooppalaisessa, demokraattisessa maassa *ei ole olemassa* tätä nerokkaan poroporvarillista ja nerokkaan nationalistista aatetta. Tämä epätoivoon joutuneen pikkuporvarin aate on syntynyt vain itä-Euroopassa, takapajuudessa, feodaalisessa, klerikaalisessa, virkavaltaisessa Itävallassa, missä pikkumaisen turhamainen tappelu (pahempikin: tora ja nujakka) kielikysymyksestä on jarruttanut *kaikkinaista* yhteiskunnallista ja poliittista elämää. Kunpa edes saataisiin kerta kaikkiaan kansallisuudet erotetuksi ehdottoman tarkasti ja johdonmukaisesti toisistaan „kansallisiin kuurioihin” koulutoimen alalla, jos kerran ei voida saada kissaa ja koiraa elämään sovussa!—tämä on se psykologia, joka on synnyttänyt typerän „kansallisen kulttuuriautonomian” aatteen. Proletariaatti, joka käsittää olevansa kansainvälinen ja pitää sitä arvossa, ei koskaan suostu kannattamaan tuota hiotun nationalismin typeryyttä.

Ei ole sattuma, että Venäjällä „kansallisen kulttuuriautonomian” ovat hyväksyneet *vain kaikki* porvarilliset juutalaispuolueet, edelleen (vuonna 1907) eri kansallisuuksien *pikkuporvarillisten*, vasemmistonarodnikkilaisten

puolueiden konferenssi ja vihdoin *marxilaisuuden liepeillä olevien* ryhmien poroporvarilliset, opportunistiset ainekset, s.o. bundilaiset ja likvidaattorit (viimeksi mainitut ovat jopa pelänneet tehdä sen suoraan ja avoimesti, täysin selvästi). Ei ole sattuma, että „kansallisesta kulttuuriautonomiasta” puhuivat Valtakunnanduuman puhujalavalta *ainoastaan* Tshhenkeli — nationalistimitartunnan saanut puolilikvidaattori — ja pikkuporvari Kerenski.

Ihan naurattaa, kun lukee likvidaattorien ja bundilaisten viittauksia Itävalltaan tässä kysymyksessä. Ensinnäkin, minkä takia kansalliselta kannalta kirjavista maista on *esikuvaksi* otettava takapajuisin maa? Minkä takia ei oteta kehittyneintä maata? Tuo menetelmähän muistuttaa kehnojen venäläisten liberaalien, s.o. kadettien, menetelmää, kadettien, jotka etsivät perustuslain malleja etupäässä takapajuisista maista, Preussista ja Itävallasta, eivätkä kehittyneimmistä maista, Ranskasta, Sveitsistä, Amerikasta!

Toiseksi, venäläiset nationalistiset pikkuporvarit, s.o. bundilaiset, likvidaattorit, vasemmistonarodnikit y.m.; esittävät Itävallan esimerkin ja puolestaan vielä *erikoisesti* huonontavat sitä. Meillä „kansallisen kulttuuriautonomian” suunnitelmaa käyttävät propagandassa ja agitaatiossa eniten ja ensi kädessä juuri bundilaiset (ynnä *kaikki* porvarilliset juutalaispuolueet, joiden jäljessä — itsekään aina sitä tajuamatta — laahustavat bundilaiset). Ja kuitenkin itse „kansallisen kulttuuriautonomian” aatteen syntymämaassa, Itävallassa, tämän aatteen perustanlaskija Otto Bauer omisti kirjassaan erikoisen luvun sen seikan todistamiselle, että juutalaisiin nähden „kansallisen kulttuuriautonomian” aatetta *ei voida* soveltaa!

Tämä todistaa paremmin kuin pitkät puheet, kuinka rajoitettua on O. Bauerin johdonmukaisuus ja kuinka vähän hän luottaa aatteeseensa, koska hän jättää kansakuntien eksteritoriaalisen autonomian suunnitelman ulkopuolelle *ainoan* eksteritoriaalisen (omaa asuma-alueita vailla olevan) kansakunnan.

Tämä todistaa, kuinka bundilaiset omaksuvat Euroopalta *vanhaa muotia olevia* suunnitelmia kymmenkertaistaan Euroopan virheitä ja menen mahdolltomiin näiden virheidensä „kehittelyssä”.

Sillä — tämä kolmanneksi — itävaltalaiset sosialidemokraatit *hylläksivät* Brünnin edustajakokouksessa (1899)

heille esitetyn „kansallisen kulttuuriautonomian” ohjelman. He hyväksyivät vain kompromissin — valtakunnan kaikkien kansallisesti rajoitettujen *alueiden* liiton. Tämä kompromissi *ei sisällä* eksterritoriaalisuutta eikä liioin koulutoimen jakamista kansallisuuksittain. Tämän kompromissiluonnoksen mukaan kehittyneimmät (kapitalistisessa suhteessa kehittyneimmät) asutuskeskukset, kaupungit, tehtaat, kaivannot, suuret maatilat y.m.s., *eivät* pirsto koulutointa kansallisuuksittain!

Venäjän työväenluokka on taistellut ja on edelleen taisteleva taantumuksellista, vahingollista, poroporvarillista, nationalistista „kansallisen kulttuuriautonomian” aatetta vastaan.

„Za Pravdu” № 46,
marraskuun 28 pnd 1913

Julkaistaan „Za Pravdu” lehden
tekstin mukaan